

kelse, og det er med Glæde, at jeg seer tilbage paa de Forhandlinger, som ere førte om denne Sag her i Thinget, og de Afstemninger, som ere faldne i den, fordi det er forekommet mig, at det i det Hele taget ere de rigtige, funde og sande Tanker, som her have gjort sig gjældende og været de seirende. Saaledes som Forslaget nu forhaabentlig vil komme til at ligge for, troer jeg, at vi kunne udtale det velbegrundede Haab, at naar det faaer Lovskraft og kommer til at træde ud i Livet, vil det vise sig at være en rigtig god og gavnlig Lov. Det vil vise sig at være en god og gavnlig Lov, fordi den udfylder et længe og dybtfølt Savn og ender en Tilstand, der paa den ene Side ikke har kunnet Andet end bringe Forvirring og Slappelse ind i Retsbegreberne, og paa den anden Side ikke har kunnet undgaae at gaae med en haard, ja tikt med en knusende Haand henover de enkelte uhykkelige Straffshlybige, vel kun Enkelte, men som i Tidernes Løb dog maatte vore op til et stort Antal. Det vil vise sig som en god og gavnlig Lov, fordi det staaer for mig, som den med det Samme, som den tager fuldt Hensyn til Retsikkerheden, tillige tager tilbørligt Hensyn til Retsfølelsen og Retsbevidstheden i Folkets Bryst og er derhos gjennemtrængt af den milde og staansomme Tænkemaade, der er Grundtrækket hos det danske Folk, og uden hvilken ingen Lov nogensinde her vil komme til at virke og svare til sin Hensigt. Saaledes er det min Overbeviisning, at vi kunne imødesee Lovens Udførelse med Glæde, at vi kunne ledsage den med det Ønske — som med det Haab —, at den vil blive modtagen med Glæde af Folket, og at Livet og Erfaringen ville bekræfte den Forventning, hvormed vi sende den fra os, og med det Samme kan jeg ikke undlade at udtale det Ønske, at vi ret ofte i en nær og fjern Fremtid ved den Omdannelse og Omordning, der forestaaer paa forskellige Omraader i vor Lovgivning, maae kunne fuldføre et Lovarbejde, om hvilket man med ligesaa god Grund kan udtale det Haab, at det vil blive modtaget med Glæde og virke til Gavn og Held for Borgerfamfundet.

Udsættelse: Det Spørgsmaal, som her ligger for som Hovedspørgsmaalet, er jo det,

der angaaer § 159. Dersom det ikke havde foreligget, skulde jeg ikke have reist det, men nu, da det foreligger, maa jeg udtale som min Overthvning, at Forslaget, som det er kommet til os fra Landstinget, er meget mindre heldigt, end om det var blevet optaget saaledes, at den offentlige Magt var eneberettiget til at blande sig i Forholdet. Der er efter min Mening ingen uheldigere Vej at faae ind paa end netop den, at Dommeren, der er i Tvivl om den Meddelelse, der er givet ham, er rigtig, skal gaae hen til Egtemanden og spørge ham om, hvad han vil have gjort. Naar Dommeren har det som en Overveielse hos sig selv paa det Offentliges Vegne: Skal Du indskride eller ikke, saa er han berettiget Herre derover, men naar han staaer ligeoverfor en Forhandling med Egtemanden i dette Spørgsmaal — og det staaer der i Loven —, saa er han ikke mere den eneberettigede Herre over Spørgsmaalet. At gaae hen til Egtemanden efter Faddersladder og sige: Jeg troer, Din Stilling ligeoverfor Din Egtefælle er uheldig, vil Du have en Anklage, kan han vanskelig være bekjendt, og lade en Meddelelse være kommen til sig, og saa lade den gaae reent hen i Løften, naar saa siden Egtefællen kan bebreide ham det, kan han heller ikke. Hvad vil han saa i de fleste Tilfælde gjøre? See at skaffe sig noget større Sikkerhed i dette delicate Forhold, før han gaaer hen til Egtemanden, og naar han har faaet en noget større Sikkerhed af det Slags, som man kan faae i dette Forhold, naar man ikke selv er den Paagjældende, er det aabenbart, at han, naar han saa gaaer hen til Egtemanden, maastee skaber denne en umaadelig Forlegenhed, hvis han f. Ex. vidste det isorveien og ikke vilde have det paatalt, hvad der kunde være meget fornuftigt af ham. Altsaa, mine Herrer! dersom det Spørgsmaal ikke havde foreligget, saaledes at vi Alle kunde stemme over det, saa kunde vi, for at faae Loven færdig, give efter i dette Punkt; men efterat Udringsforslaget er blevet os forelagt, kunne vi, troer jeg, ikke lade være at stemme for det. Vi maae have een af de to Ting: enten lade det Offentlige selv komme til den Erkjendelse, om det i Samfundets, i Moralens Navn er nyttigt under saadanne Omstændigheder at skride